

Aceasta este legenda lui Moș Crăciun.

Poate cea mai aproape de adevăr. Dar, cum nicio poveste nu poate fi dovedită pe deplin, fiecare o va crede pe cea care îi atinge cel mai tare inima.

Era odată, într-un colț îndepărtat de lume...
– ia te uită, spunem "colț" când noi știm sigur că Pământul e ca o bilă –
păi ce bila are colțuri?!

...un orășel locuit de copii cuminți și părinți cu minți. Se știau toți între ei, nimeni nu pleca din oraș – aveau tot ce le trebuie, fiecare la casa lui, cu familia lui. Și nimeni nu se muta în orașul lor, loc de casă nouă nu mai era.

Așa că, pe Moș îl cunoștea toată lumea. Era de când bunicii s-au născut și nu s-a schimbat mai deloc, așa cum putea fi văzut în scurtele plimbări pe străzi sau în piață. De parcă timpul ar fi fost prea timid să-l atingă. Barba îi era albă și moale ca un nor, ochii îi sclipeau de bunătate. Își purta liniștea ca pe o haină și bunătatea ca pe o pălărie.

Moș. Așa îi spuneau toți locuitorii orașului, nimeni nu-i știa numele. Trăia singur. Adică, nu chiar singur. În curtea lui, așa cum vezi pe la alții, câte un câine sau o pisică, poate găini, capre sau vreun iepuraș, erau... cerbi. Nu glumesc deloc! Iar cerbii aveau, fiecare, nume. Hmm.. doar pe Moș nu știa nimeni cum îl cheamă. Îi îngrijea tare atent, să nu le lipsească nimic, erau ajutoarele care trăgeau sania spre piața de la marginea orașului.

Petrecea zile și nopți lucrând la jucării și jocuri, tot mai interesante și mai sofisticate. Și, după o perioadă lungă de muncă, punea totul în sanie, aducea cerbii și pleca la piață să le vândă. Se întâmpla într-o singură zi în an. De bani nu prea avea nevoie, poate doar să mai cumpere câte o sfoară sau un cui, pentru că lemne avea din pădurea care îi prelungea grădina până departe, iar alte materiale lua de la oamenii care aruncau diverse, nefolositoare lor. Dintr-o sobiță stricată el putea face zeci de jucării...

Oamenii orașului au observat tot felul de ciudățenii: de multe ori s-a întâmplat ca în orașul lor să înflorească tufele de trandafiri cățărători în toate culorile pământului, iar în curtea Moșului să se vadă, de peste gard, zăpada albind aleile. Sau soarele să ardă pe cer și chiar de-asupra casei Moșului să se adune norii grei parcă dorind să ascundă ochilor curioși întâmplările din acel loc. Dar, chiar dacă sunt stranii, lucrurile când se repetă încep să devină normale. Adică să nu mai mire pe nimeni.

Zilele se scurgeau toate la fel, la fel și anii ce se adunau și se răsfirau peste oraș.

Până într-o zi, când Moșul a venit în piață cu sania goală. Toți cei prezenți acolo – mai mult de jumătate din locuitorii orașului, pentru că în piață oamenii se întâlneau, sporovăiau nimicuri sau luau decizii importante, au rămas cu gurile căscate, nedumeriți.

- Ce s-a întâmplat Moșule? au întrebat pe rând copiii și părinți. De ce nu aduci jucării?

Iar Moșul i-a răspuns pe rând fiecăruia:

- Mi-au fost toate furate.

- Furate?! au strigat oamenii. Cum furate?!

Oamenii au incremenit. Copiii au uitat să mai clipească.

Așa ceva nu se mai auzise la ei în oraș. Nu fura nimeni, nu fusese furat nimeni niciodată.

- Nu se poate Moșule! s-au împotrivit cu toții.

- Ei uitate că s-a întâmplat! le-a dat peste nas Moșul celor neîncredători.

- Trebuie să prindem hoțul! spuneau toți, chiar și copiii.

- Să punem paznici! au venit cu propunerea cei mai întreprinzători.

Și chiar așa au făcut. Au stabilit să fie câte doi paznici în fiecare noapte, rând pe rând toți bărbații în putere din oraș.

Dar au trecut zile și nopți, apoi alte zile și alte nopți, fără ca cineva să mai încerce să fure.

Moșul muncea fără odihnă ca de când se știa el, iar jocurile și jucăriile îi umpleau tot mai mult curtea și grădina. Nu mai era loc de nimic pe-acolo, iar acesta era semnul că trebuie să le ducă la piață. Le-a adunat pe toate, și le-a așezat frumos în sanie, gata pregătite pentru drumul de a doua zi. S-a dus la culcare devreme, urma să se trezească dis de dimineață.

Paznicii păzeau.

Aproape de zori, când frigul e mai năprasnic iar somnul mai dulce, pași mici și mulți lăsau urme în zăpadă. Păș – păș, umbrele au sărit gardul Moșului, au înșfăcat fiecare câte o jucărie sau joc, și cât puteau de repede ajungeau în stradă. Când sania a fost golită, pașii s-au îndepărtat, cu paznicii după ei. S-au gândit oamenii că e mai bine să afle unde sunt duse toate jucăriile decât să oprească hoții chiar acolo, la locul faptei.

Au străbătut tot orașelul, apoi i-au trecut granițele, au tăiat pădurea în lung și s-au oprit în fața unei clădiri înalte, cam ponosite. Era cel mai mare orfelinat din regiune. Se știa de existența lui, dar nimeni din oraș nu trecuse pe-acolo. Trăiau copiii sărmani, care au rămas fără părinți, și nu prea aveau de nici unele. Acum însă, voci vesele se auzeau de afară, unde

se opriseră paznicii urmăritori, râsete și chiote de bucurie. Umbrele mici și privirile triste din restul zilelor, descopereau jocurile și jucăriile noi.

Știrea despre hoți a ajuns repede în oraș, a ajuns și la urechile Moșului. Cu supărare să fi fost primită? Nu, doar surpriză. Pentru că Moșul s-a gândit mai bine, jucăriile acelea au ajuns exact acolo unde aveau nevoie să fie.

A zâmbit.

A înțeles.

Și a decis ca de aici înainte, în fiecare an, în noaptea Crăciunului, să umple sania cu jocuri și jucării și să le dăruiască tuturor copiilor cuminți. Fără să se arate cuiva, așa cum au încercat și micuții hoți în acea noapte de poveste.

Crăciun Fericit!

secretara
unui puști
afacerist